

paa, at saasnart der er en Umyndig, skal der være fuldstændig offentlig Skifte fra Først til Sidst, idet den bestemmer, at Skifteforvalteren, isølge et Skjøn over Boets Bestaaffenhed — altsaa navnlig naar Boet skjønnes at være fuldkommen solvent — og Arvingernes personlige Forhold — det vil sige, naar det skjønnes, at man har med ordentlige Folk at bestille — at han da kan udlevere Boet til egen Behandling af de myndige Arvinger og de Umyndiges Børgere. Lovforslaget knytter hertil kun Bestemmelsen om, at en vis Kontrol fra det Offentliges Side skal føres med Boet, men følger for Resten det Princip, at i saadanne Tilfælde foretage Arvingerne selv Delingen. Man opnaar herved, at de kunne lempe sig efter de konkrete Forhold, hvilket altid er meget vanskeligt under en offentlig Skiftebehandling, og at de ikke behøve at vente, men kunne slutte Boet saa hurtigt, som de mene, at Forretningerne kunne tilendebringes, hvilket har stor praktisk Betydning, ligesom de ogsaa slippe for Skiftegebyrerne, hvilket jeg ikke tror, Befolkningen i sin Helhed har Noget imod. Den Kontrol, som der her er Spørgsmaal om fra det Offentliges Side, bestaar for det Første deri, at Boet skal registreres og vurderes, og Arvingerne kunne ikke faae det ekstraderet, førend dette er sket. Grunden hertil er, at først naar man har dette Grundlag, er det muligt at føre Tilsyn og gjøre et Ansvar gjældende bagester mod Børgerne, eller Andre, der have forsjømt Noget. Hvis ikke denne Tiltræden fandt Sted fra Begyndelsen af, hvorved det Offentlige registreret og vurderer, saaledes at man aldeles ikke havde noget Begreb om, hvad der var i Boet, vilde det være meget vanskeligt at gjøre Ansvar gjældende og føre Kontrol med, at de Umyndige ikke blive bedragne. Det er derfor, at Lovforslaget gaar ud fra, at dette skal ske, og det er det første Punkt, hvorved der føres Kontrol fra det Offentliges Side. Det næste Punkt, hvorved en saadan finder Sted, er, som de følgende Paragrafer indeholde, dels at Arvingerne skulle være forpligtede til i Reglen at opgjøre Boet inden en vis Frist og ikke have Lov til at lade det henstaa i det Uendelige, og dernæst, at de skulle forevise Skifteretten deres Opgjørelse, hvilken denne derpaa skal se igennem. Naar Opgjørelsen sammenholdes med Registreringen og Vurderingen, vil Skifteretten altid saa meget, som nødvendigt er, kunne føre Tilsyn med, at der ikke bliver gaaet de Umyndige for nær, i det Mindste ikke i noget væsentligt Punkt, og Lovudkastet udruster fremdeles Skifteretten med de fornødne Midler til at gjøre sin Magt og Myndighed gjældende, hvis den opdager Misligheder og Feil, som de Paagjældende, efter at være bleven paamindede, ikke ville rette. Jeg tror derfor, at § 74 er en af de nye Bestemmelser i Forslaget, som i høi Grad vil vinde den almindelige Mening for sig, og jeg har ogsaa, ligesom andre Medlemmer af Processkommissionen,

havt Leilighed til at bemærke, at der iblandt de Mænd, der praktisk have sysselsat sig med Skifteforvaltning, ikke er nogen Frygt for, at de Umyndiges Interesser skulde lide ved den nævnte større Frihed, der indrømmes. Dette er efter min Mening det Gæste, der her er at tage noget videre Hensyn til. Hvis det virkelig kunde siges, at det var betænkeligt for de Umyndiges Interesser at give en saadan friere Saand, hvis det stod til at besværgte, at de jevnlig vilde blive bedragne, saa vil jeg erkjende, at der kunde være meget god Grund til at undlade at gjøre en saadan Forandring; men naar det maa erkjendes at være den almindelige Anstuelse iblandt dem, der praktisk have sysselsat sig med denne Skifteforvaltning — og jeg har ikke truffet Nogen, som ikke delte denne Anstuelse — at der ikke for de Umyndige er nogen Fare forbunden med den større Frihed, saa finder jeg ikke, at der kan være stor Betænkelighed derved. Jeg skal blot gjentage, at det kan være meget godt med den Omsorg, vor Lovgivning viser for de Umyndige; men der maa ogsaa tages Hensyn til de Myndige, og det er netop noget af det, man stadig har sølt Tryk af her til Lands, at det er altsor meget at forlange, at den Myndige skal underkaste sig de Udgifter, det Dyhold og den Kontrol, som nu fordes, saasnart der nu blot er en umyndig Arving, der arver en nok saa lille Brøddel. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt indskrænke mig til disse Bemærkninger, skjøndt der viselig er mange andre, jeg kunde ønske at fremkomme med. Jeg tvivler ikke om, at der vil blive nedsat et Udvalg i denne Sag, og tror derfor, at der vil blive Leilighed baade for det ærede Medlem og for de Andre, som i det Enkelte maatte ønske Ændringer i Lovudkastet, til at fremkomme med deres Forslag, og at der ogsaa senere ved Sagens 2den Behandling vil blive Leilighed for Thinget til at veie disse. Jeg skal derfor ikke opholde mig nærmere ved Enkelthederne i Forslaget, men jeg er bleven nødt til ved det ærede Medlems Bemærkninger, men blot forbeholde mig, hvis Nogen i Dvrigt maatte ønske at yttre sig, da at svare derpaa.

Orebyll: Jeg skal ikke trætte det ærede Thing med nogen lang Besværelse, men blot ubede mig Tilladelse til at gjøre et Par Bemærkninger til nogle af de Ytringer, der fremkom fra den sidste ærede Valer. Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, hvad jeg udtalte om § 7, nemlig, at i Praxis er i Grunden de Bestemmelser, der ligge her i § 7, anvendte, kun ikke med den Stringens, at der fordes alle Arvingers Bedgaelse af Arv og Gjæld. Det kan ikke nytte at begynde en Disput derom. Jeg vilde blot ønske, at det ærede Medlem havde været Skifteforvalter ude paa Landet et Aars Tid, saa vilde han kunne forstaa mig. Det er kun paa denne Maade, at man kommer ind i en Praxis, som jeg indrømmer ganske vist